

Udvidet racebeskrivelse Thuldung

Indholdsfortegnelse:

Race beskrivelse Thuldungene.....	1
Om Thuldung tro.....	1
Øvrige ting.....	3
Klan beskrivelser.....	3
Thuldungenes indflydelse på den Talantiske historie.....	4

Race beskrivelse Thuldungene

Thuldungene er mennesker der tilhører et andet folkeslag. Deres udklædning ligner vikinger. De kommer fra øgruppen Andolar. Thuldungene lever i et klansamfund uden nogen øverste konge eller herskende klan. Der findes 7 klaner som er klart de største og ældste. De sidste mange årtier har de foretaget, mere eller mindre fredelige togter på havene og udvandret primært til kongeriget Talansar.

De er kendte som dygtige krigere, men også håndværkere og handlende. De regnes, blandt andre folkeslag for ærlige folk. De er til at stole på og de lyver sjældent. Dette skyldtes deres særlige tro, som betyder næsten alt i deres verdensanskuelse. Som søfolk er de eminente og deres skibe regnes for hurtige og yderst manøvrerdigtige.

Om Thuldung tro

Thuldungene henvender sig til forfædrene og ikke guderne. De er af den overbevisning at det er deres forfædre og ikke guderne der skal dømmes dem efter livet. Dette skulle være en aftale deres forfædre har indgået med guderne. og derfor opfatter de sig som gudernes udvalgte.

Thuldungenes skabelsesberetning

De første 7 thuldunge sværgede overfor guderne at de ville leve efter den ed, som senere kom til at blive thuldunge eden og på den måde vækkede de urkraften som velsignede dem. Den handling behagede guderne og de bestemte, at thuldungene til gengæld selv måtte bestemme over deres skæbne, dog kun så længe de og deres efterkommere efterlevede eden og dermed havde urkraftens velsignelse.

Thuldunge eden:

"At være Thuldung er at være en del af noget, der ikke kan deles op: Jeg er klanen og klanen er mig. Min vilje og klanens vilje er den samme. Uden klanen er jeg en afhugget gren, Fordømt af forfædrene, døende, indtørret, meningsløs. Klanen holder mig fast, giver mig mening og giver mig næring. Alle mine handlinger falder tilbage på klanen, og dens på mig.

At være Thuldung er at stå fast, at holde sit ord hvis man har valgt at give det. Den, som er blød og bøjer for verden, er til fare for sin klan - og dem kan man ikke stole på. Den, som bryder sit løfte, er ikke en mand, ej heller en kvinde, end ikke at regne for et barn. Han er en nidding, et uliv,"

De 7 første thuldunge grundlagde efterfølgende de 7 ældste og største thuldunge klaner. Det er uklart hvad urkraften egentlig er, og hvad det betyder, at man har vækket den. Men der kan være tale om en form for naturkraft, som har en positiv indvirkning på thuldungenes skæbne som folk. At man selv bestemmer over sin skæbne betyder, at det ikke er guderne der bestemmer over thuldungenes plads i efterlivet. Det gør den afdødes slægtninge. Altså er det ens evt. afdøde far, mor, morfar og tipoldeforældre der bestemmer, om man har levet et liv på en måde der gør en værdig til et godt liv efter døden, eller det modsatte.

Vølvernes Spådom:

"De 7 første skabte os. Til guderne afgav de eden, som vækkede urkraften.

Ved urkraftens velsignelse har guderne gjort os til herre over vores skæbne, men kun så længe vi står til doms overfor dem, som var her før os."

Vølvernes Spådom om Hjylk:

"Vi som kan se skæbnen, fremtiden og fortiden ser Hjylk klart. Den ligger og venter i tågen. De første Thuldunge ankom fra havet til denne ø. Her sværgede de eden og den hellige ild brændte første gang. Kiants plads er det helligste sted. Her gravsættes de største blandt os.

Til den hellige ø bliver man tilsagt og det ældgamle tegn bliver sendt rundt. Tegnet som forfædrene har skænket klanerne. Det tegn som skal adlydes og altid vil blive det. Fra bygderne skal langskibene afgå. Alle med den hellige ø som mål. Kun stormændene vil gå i land. Resten vil vente på skibene. Vente på forfædrenes dom, for her lutres den som vover at betræde øen.

Kom aldrig uden tegnet. Øen vogtes af forfædrenes håndlangere, de fortabte sjæle, hæslinge og mosekoner. Med forfædre og fortabte sjæle ved man aldrig.

Lad denne ø være frygtet blandt os, for det er vågenattens ø."

Thulingenes Præster

En thuldinge præst kaldes en Vølv. Få besidder evnen til at komme i kontakt med forfædrene og evnen er stærkest blandt kvinderne. Når forfædrene vil i kontakt med de levende, hvis verden de kan følge med i, bruger de disse udvalgte. Det er vølvernes opgave at tale med forfædrene og spå om fremtiden. Vølven er magtfuld og respekteret, da deres evner er nødvendige og unikke. De fungerer samtidig ofte som klanens lovsiger og dommere.

Når en thulding dør

Når en Thulding dør står man til doms overfor sine forfædre. Har man ikke levet et liv, der gør en værdig til efterlivet, så bliver sjælen forbandet og dømt til at tjene forfædrene, indtil de har sonet tilstrækkelig længe eller uretten er rettet. De levende kan derfor rette op på en uret og derved redde en slægtning fra at være nidding.

Niddinge og heksemestre

Der er nogen som enhver Thulding og selv vølverne frygter, noget som blandt klanerne er underlagt tabu, idet blot at nævne det varsler ondt. Den unævnelige rædsel befinder sig, ifølge overleveringerne, ude i tågen og venter. Venter på, at forfædrene har behov for at gribe ind, straffe eller hævne. Sker det, sender forfædrene deres udsendinge heksemestrene. Heksemestrene er de hårdest straffede niddinge.

Det er ikke kun forfædrene som kan dømme til nidding. Det kan klanerne også. Blandt Thulingene er det den værste straf der kan overgå dem, værre end døden. For som nidding er du i efterlivet en fortabt sjæl. Det er dog en dom som de levende er yders forsigtige med at afgive. For hvis den ikke behager forfædrene eller er uretfærdig vil det vække deres vrede.

Vølvernes Spådom:

"Vi, som kan se ind i fremtiden og fortiden, har set det. I efterlivet skal uret rettes. Til doms står den fortabt. Frygt den skæbne, langt værre end livet og døden tilsammen. Vogt jer for forfædrenes blik, selv ikke tanken er skjult for dem. Væk ikke deres vrede, for i tågen og mørket, venter deres udsendinge. Dem hvis navn ikke må nævnes. De vil da komme for at hævne og straffe."

Vølvens "gudstjeneste"

Vølvens "gudstjenester" kan forløbe nogenlunde således:

- Det første der gøres er at tænde den hellige ild. Det gøres ved, at klanen fremsiger thuldinge eden og der tændes en flamme. *-Den har til formål, at lyse med den hellige flamme der kan ses i de dødes haller således, at forfædrene ved, at de levende vil i kontakt med dem.*
- Derefter træder høvdingen eller vølven frem og påberåber forfædrene. *-siger hvem man er og hvad man vil.*
- Derefter afholdes gudstjenester til forfædrene.
- Vølven fremsiger evt. en velsignelse til deltagerne.

Som afslutning træder høvdingen frem og godtgør, at han kan udfordres til tvekamp, hvis nogen ønsker at være høvding i stedet for ham. *-Det vil altid være klogt, at sikre sig opbakning hos klanen inden man udfordrer. Fordi man ikke er den stærkeste kan man jo godt være den bedste høvding og da det sker i forbindelse med en gudstjeneste er det jo alligevel forfædrene der bestemmer hvem der vinder og dermed bedst egnet.*

Øvrige ting

Man behøver ikke nødvendigvis, at være født Thulding for at dø som Thulding. Man kan blive gift eller adopteret ind i slægten eller klanen, altså hvis man bliver fundet værdig. Da sværger man thuldinge eden og således står man til doms overfor slægtens afdøde forfædre når man dør.

Høvdingens opgave er at lede klanen i krig. Det er det tidspunkt han bestemmer enerådigt. Altså vil klanen uden tøven stille sig i skjoldmuren, hvis høvdingen anråber klanen. I andre sager tager man ofte en beslutning i fællesskab og en klog høvding lader den enkelte råde og stoler på at man vil handle klogt på klanens vegne.

Klanen kan mødes og tage stilling til om et medlem af klanen, har handlet på en måde der har skadet klanen. Da betragtes det som en synd som skal sones og straffen kan til tider være meget hård. I disse spørgsmål spiller vølven ofte en stor rolle.

Klan beskrivelser

Bjørneklanen

Den klart største klan blandt Thuldingene. Man kan ofte erhverve lejesoldater hos dem, mod god betaling og ret til plyndringsgods. Klanen har i mange år lagt i blodsfejde med Ravneklanen. Den øverste høvding for bjørneklanen har dog i flere år nu, været forsigtig med at gå i åbenlys krig mod Ravneklanen. Fordi han med rette frygter de andre klaners indgriben. En åben krig kun mellem de 2 klaner ville Bjørneklanen vinde, Den er i antal af krigere Ravneklanen langt overlegen. Bjørneklanen regnes for den øverste klan blandt Thuldingene. Deres mening har betydning blandt de andre klaner. Dog uden at de regnes for konge eller andet.

Grævlingeklanen

Grævlingeklanen er kendte for deres berygtede krigere. Det er ikke en klan man lægger sig ud med. 3 krigere fra grævlingeklanen regnes for 5 almindelige Thuldingekrigere. Det er barske, men ærlige folk, som ikke finder sig i noget. Er åbenlyse allierede med Ravneklanen og det er deres opfattelse at Bjørneklanens indflydelse er for stor på Andolar.

Hjorte klanen

Hjorteklanen er kendt som driftige handelsfolk. De har handelsforbindelser mange steder. De sejler meget omkring og er i det hele taget temmelig eventyrlystne folk.

Klanens leder er nu en meget gammel mand og i praktisk styres klanen af den ældste af hans 4 sønner. Denne søn, Brake, er kendt som en temmelig ordinær og kedelig personlighed. Ikke at folk kan sige noget ondt eller dårligt om ham. Men på den anden side kan man heller ikke sige, at han har udrettet noget særligt. Og det har stor betydning for folk som har eventyr og store rejser i blodet. Hans totale modsætning er den 2. ældste søn Ase. Han havde allerede i en ung alder gjort mange rejser rundt på havene. Ført krig mod sørøverne fra Makaari øerne, rejst i Sidron og besøgt de uendelige elverskove mod syd. I Hjorteklanen ser man mere en fremtidig klanleder i denne søn. Dog har Ase de seneste år valg, at bosætte sig på Aipomas. De 4 brødre er desuden ikke sådan at så splid mellem. Altså tyder intet på at klanen får en anden leder. Men et er sikkert, mange stormænd i Hjorteklanen så gerne noget andet.

Ravneklanen

Har i mange år lagt i blodsfejde med Bjørneklanen. Det har bestemt ikke gavnet klanen. Bjørneklanen er en stærkere klan. Derfor er det gået stille og roligt tilbage for klanen og den er i dag ikke nær så stor, som den var engang. Måske også derfor er mange fra Ravneklanen udvandret fra Andolar og bor i dag hovedsagligt på Aipomas, hvor de lever af at handel og dyrker jorden. Dog er der en hård kerne som holder fast på Andolar. De har også med stor dygtighed skabt alliancer på kryds og tværs af klanerne.

Ræveklanen

Besidder noget af den frodigste jord på øgruppen. De sælger meget korn til de øvrige klaner. Mange er afhængige af deres korn. Derfor er det ikke en klan, man gør sig uvenner med.

Ulveklanen

Af årsager som selv ikke mange Thuldinge kan huske, kan de andre klaner ikke rigtig lide folk fra ulveklanen. De regnes for svage i viljen og man har svært ved at stole på dem. Er kendte for deres håndværk, som regnes for Thuldingenes bedste. Særlig deres smedekunst er værdsat og er en eftertragtet handelsvare også udenfor Andolar. Det er ingen hemmelighed, at denne klan har foretaget mange plyndrings togter i Talansar for år tilbage.

Ørneklanen

Er de dygtigste skibsbyggere. Deres skibe er bedre end alle andres. Men kan godt købe disse skibe. Men de er dyre. De indgraverer runer i kølen. Det er måske en del af hemmeligheden. Andre klaner har kopieret runerne, men uden held. Runer eller ikke runer, så er deres skibshåndværk bedre end alle andres.

Udover det, eller måske derfor, er de meget troende og vølverne har stor indflydelse blandt dem.

Thuldingenes indflydelse på den Talantiske historie

Thuldingene har bosat sig i Talansar lang tid tilbage. I de historiske beretninger er de sjældent nævnt, hvis overhoved. Derfor kan man sige de ikke har haft den store historiske indvirkning på kongeriget og at deres spredte bosættelser i landet har været anonyme og uden betydning.

Således forholdt det sig frem til år. 875, Det skulle ændre sig i krigen mod Skyggedronningen, hvor Thuldingene fik sat et stort og blivende aftryk på det Talantiske landkort.

Krigen gik ikke godt for kongeriget Talansar og halvdelen af landet var faldet i fjendens hænder.

Der i blandt øen Aipomas, hvor store dele af befolkningen havde gjort oprør til fordel for Skyggedronningen. Efter en blodig borgerkrig havde de vundet øen over på hendes side. Den nye konge henvendte sig til nabolandene for allierede der ville komme ham til undsætning. Kun dværgene fra de Hviskende Bjerge og Thuldingene fra Andolar svarede. Thuldingene indgik den aftale, at de efter krigen ville få øen Aipomas som krigsbytte, dog kun hvis de kunne stille med 15000 mand.

Det var som et udmærket forslag til en aftale, som Ase af Hjorteklanen fremlagde for de andre klaner. Men klanerne kunne som sædvanlig ikke enes eller finde et fælles standpunkt. Ikke engang internt i klanerne. Det hele endte med, at Høder viddefare øverste klanleder af Bjørneklanen stillede 4000 mand, øverste høvding Isar Hondúrsson af Grævlingeklanen med 1800 og Ase af Hjorteklanen 2500. De andre ville ikke eller kunne ikke blive enige. Dog drog flere lokale høvdinge og stormænd fra de andre klaner med på eget initiativ.

I Talansar blev de mødt af 1000 mand fra Ravneklanen bosiddende i Talansar med Hærulf i spidsen. Ud over ham kom der en stadig strøm af Thuldinge fra nær og fjern. Der var nemlig sket det forunderlige at deres vølver alle havde fået syn fra forfædrene om at stille til krig på det samme sted. Helt hvor mange det blev til i alt er usikkert. Men ikke 15000 mand.

Thuldingene kæmpede med 5 armé under Generel Ulvebane den Store. Sammen vandt de bl.a. en betydelig sejr, ved det sted, som siden er blevet kaldt Ulveporten. Krigen endte med sejr til Talansar. Da Thuldingene ikke helt havde overholdt aftalen, blev man enige om, at de ikke fik hele Aipomas i krigsbytte. Den store hovedstad Samai eller Ulvsborg som den nu hedder, blev en bystat under Ulvebane den Store og forblev i det Talantiske kongerige. Resten af Aipomas tilfaldt de sejrende Thuldinge.

Efter bitter modstand, havde Storadmiral Maernik leder af 3 armé indtaget Aipomas. Den talantiske hævn over Aipomas forræderi faldt hårdt og uden nåde, med plyndringer og masse henrettelser til følge. Dette mørke kapitel findes der ingen optegnelser om i den Talantiske historieskrivning. Det i forvejen tyndt befolkede Aipomas havde mistet store dele af befolkningen og var så hårdt udplyndret at de sultede. Det var den situation Thuldingene ankom til efter krigen.

Thuldingene på den anden side havde plyndrings gods nok og formåede fint at brødføde den tilbageværende befolkning. Høder Viddefare fik sit ønske opfyldt og fik Solbjerg opkaldt efter sig. Nu hedder det Høders bjerg. I det hele taget gjorde man meget for at nærme sig hinanden. De 2 befolkninger kom godt ud af det med hinanden. Befolkningen på Aipomas bifaldt uafhængigheden fra Talansar, som de så brændende havde ønsket sig længe. Men også Thuldingenes kultur, som værdsatte den store frihed klanerne imellem. I det store hele smeltede de 2 folk sammen og mange giftede sig ind i hinandens slægter og lod sig adoptere af Thuldingene, hvormed de overtog deres tro. Det blev på mange måder et mål for de fleste på Aipomas. Andre igen dannede deres egne klaner, beholdt den talantiske tro og lever side om side med thuldingene.

Således kan man sige det hele endt godt, men det gjorde det ikke. Krigen har skabt en kløft mellem de thuldingene som deltog i krigen og nu er bosat i Talansar og Aipomas, på den ene side og thuldingene fra Andolar på den anden. De kan vel med rette anklages for at have været for forsigtige. Måske ligefrem for fejhed. Fordi de ikke deltog i krigen. Bebrejdelserne ligger i luften. Tydeligst er splittelsen hos Ravneklanen, hvor de talantiske Ravneklan folk, ikke betragter sig som en del af Ravneklanen fra Andolar. Deres oplevelse var, at de blev ladet i stikken af deres egne, fordi de ikke ville kæmpe side om side med Bjørneklanen. Derfor blev enden på krigen at thuldingene som folk står mere splittede end nogensinde.